

ความชื้นสัมพัทธ์ที่เพิ่มขึ้นในพื้นที่ลุ่มน้ำห้วยฮ่องไคร้ที่ได้รับการพัฒนาตามแนวพระราชดำริ¹

สุภาพ ปารมี² คณิต ธนุธรรมเจริญ² ศรีวรรณ ตันนาค³ และ ถิรนนท์ คันทา⁴

Suparb Paramee² Kanit Tanoothamchareem² Sriwan Tonnark³ and Thiranan Khantha⁴

บทคัดย่อ

การศึกษาการเปลี่ยนแปลงปริมาณความชื้นสัมพัทธ์ในพื้นที่ลุ่มน้ำห้วยฮ่องไคร้ที่ได้รับการพัฒนาตามแนวพระราชดำริซึ่งเป็นบทบาทหน้าที่ด้านอุตุนิยมิวิทยาของกลุ่มน้ำห้วยฮ่องไคร้ ได้ดำเนินการในพื้นที่ศูนย์ศึกษาการพัฒนาห้วยฮ่องไคร้ จังหวัดเชียงใหม่ ระหว่างปี พ.ศ. 2528 ถึง 2553 โดยการศึกษาวิเคราะห์ลักษณะทางอุตุนิยมิวิทยาของพื้นที่ศึกษา ที่ได้รับการพัฒนาตามแนวพระราชดำริ ทำการเก็บข้อมูลลักษณะอากาศด้วยเครื่องมือวัดอากาศที่เวลา 07.00 น. จากการศึกษาพบว่า ลักษณะอากาศในพื้นที่ศึกษามีความผันแปรตามฤดูกาล ความชื้นสัมพัทธ์ในช่วงฤดูแล้ง ได้แก่ เดือนมกราคมถึงเมษายนและธันวาคมของทุกปีมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น เฉลี่ยเท่ากับ 51.4-67.2 เปอร์เซ็นต์ ในช่วงปี พ.ศ. 2528-2535 56.2-71.0 เปอร์เซ็นต์ ในช่วงปี พ.ศ. 2536-2541 77.6-90.7 เปอร์เซ็นต์ ในช่วงปี พ.ศ. 2542-2548 และเพิ่มขึ้นเป็น 80.9-90.8 เปอร์เซ็นต์ ในช่วงปี พ.ศ. 2549-2553 จะเห็นได้ว่า ปริมาณความชื้นสัมพัทธ์ในกลุ่มน้ำห้วยฮ่องไคร้ที่ได้รับการพัฒนาตามแนวพระราชดำริตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาได้เพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัดและแสดงให้เห็นว่าการคายระเหยน้ำของระบบนิเวศกลุ่มน้ำห้วยฮ่องไคร้มีปริมาณลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อย่างไรก็ตาม ยังมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำการศึกษาอิทธิพลของปัจจัยอื่นๆ ประกอบอย่างละเอียด เพื่อให้ได้เทคโนโลยีที่เหมาะสมสำหรับพื้นที่ลุ่มน้ำนั้นๆ อันที่จะใช้เป็นเครื่องมือสำคัญในการบริหารจัดการกลุ่มน้ำได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป